

Буде жити мова – житиме Україна.

21 лютого – Міжнародний день мови

Відзначення Міжнародного дня мови вже стало доброю традицією в нашому училищі. Цей рік не є винятком. Розпочалось святкування з виховної години, на якій заздалегідь підготовлені інформатори розповідали в групах про історію виникнення цього свята, проводили з учнями вікторину „Як добре ти знаєш рідну мову?“, декламували поезії.

Захід „Згадай, учителю, свої шкільні роки” змусив сісти за парти і членів педагогічного колективу училища. Вони написали диктант, який називався „Молитва до Мови”, і виконали граматичне завдання. В такий спосіб вчителі та майстри виробничого навчання мали хорошу нагоду пригадати основні правописні правила української мови, а ще – подумки вернутися у добрі шкільні роки.

В цей же день у групі №13 було проведено лінгвістичне KBK „Шануй і знай рідну мову”. Змагання відбулося між двома командами – „Слово” і „Юний мовознавець”. Непогані знання показали капітани команд Степлюк Дарія та Пилипчик Катерина.

Упродовж дня учні мали змогу перечитати мудрі вислови визначних діячів науки, літератури, культури про українську мову, зокрема І.Огієнка, „10 мовних заповідей свідомого громадянина”, переглянути інформаційні бюлетні „Рідна мова – всесвітня основа”, „Квітни, мово, зірницями слова” та ін.

В кабінеті української мови та літератури була організована виставка словників, довідників, підручників з української мови.

Міжнародний день рідної мови – свято, яке об’єднало і вчителів, і учнів нашого навчально закладу. Бо кожен повинен добре розуміти, що тільки материнське слово зігріває наші серця та думки, творить щоденне диво – диво спілкування. Пам’ятаймо слова В. Сухомлинського: «Мова – що цілюще народне джерело, і хто не „припаде до нього вустами, той сам всихає від спраги”».

Викладач української мови та літератури Л. М. Кожженевська

Шевченкова доля

Тарас Шевченко народився у 1814 році в селі Моринці Черкаської області в сім'ї кріпосного селянина Григорія Івановича Шевченка. У Тараса було два брати і чотири сестри. Юний талант рано став сиротою – мати померла, коли йому було 9 років, батько – у 12 років.

Дитинство Шевченко провів у селах Моринці та Кирилівка, які належали його поміщику, генерал – лейтенанту Василю Васильовичу Енгельгардту. Інтерес до малювання і поезії у Тараса Шевченка проявився з самого дитинства. У восьмирічному віці хлопчик поступає на службу до місцевого вчителя – дядка Павла Рубана, де і навчається грамоті. На шістнадцятому році його життя він потрапляє в число прислуги поміщика Енгельгардта, спочатку в ролі кухарчука, потім козачка. Помітивши у

Тараса пристрасть до живопису, поміщик вирішує зробити його придворним художником. Він віддає свого кріпака у навчання викладачеві Віленського Університету – портретисту Яну Рустему. У Вільні юний Тарас пробує півтора роки.

В Санкт – Петербурзі Тарас Шевченко навчається в мальовничих справ цехового майстра. Тут Тарас зміг змалювати статуї в Літньому саду і відвідувати Ермітаж. Визнали обдарованість кріпосного Тараса Шевченка видатні діячі російської культури Жуковський і Брюлов. В Академії мистецтв жадібно вивчає живопис, малюнок і творчість російських і українських письменників. Після закінчення в 1844 році Академії мистецтв письменник повертається в Україну, в Києві працює художником у Київській тимчасовій комісії з питань розгляду старих актів. У цей же період Тарас Григорович знайомиться з Костомаровим, формуються його політичні погляди. Він вступає в „Кирило – Мифодіївське” товариство. За революційний настрій віршів збірки „Три літа” в березні 1847 року поета заарештовують і відправляють на заслання до Орської фортеці, де він повинен служити солдатом. Крім того Микола I своїм указом заборонив Тарасу Шевченку писати і малювати, що для нього було досить гнітюче.

Завдяки клопотанням віце – президента Академії мистецтв графа В. П. Толстого та його дружини, в 1857 році Тарас Шевченко повертається із заслання. Поет живе в Москві і Петербурзі. У 1859 році приїжджає в Україну, але перебуває під наглядом поліції, постійне проживання в Україні йому заборонене.

До цього часу здоров'я поета було підірване 10-ти річним засланням. Свій 47 день народження письменник зустрічає тяжкохворим.

Тарас Григорович помер 10 березня 1861 року в Петербурзі. Його ховають спочатку на Смоленському кладовищі, але, згідно з „Заповітом”, 10 травня того ж року його прах перехований в Україні над Дніпром на Тарасовій горі (м. Київ).

Незважаючи на короткий життєвий шлях, Тарас Шевченко залишив великий відбиток у літературі і художньому мистецтві. Шевченко писав, в основному, в жанрі поеми („Гайдамаки”, „Сон”, „Катерина” та ін.), балади („Причинна”), повісті („Музикант”, „Княгиня”). Загальновідомі збірки його віршів: „Кобзар” (рання творчість), „Три літа”, „У казематі” (написані в ув'язненні). Тарас Шевченко – автор більше 1000 художніх робіт, в основному, це пейзажі, портрети, жанрові малюнки. Він досконало володів технікою написання картин олівцем, пером, аквареллю та олією. Шевченку було присвоєно ступінь академіка за гравірування. Випущений альбом картин Тараса Григоровича Шевченка „Живописна Україна”. Тарас Шевченко – геній планетарного масштабу. Його праці перекладені на більшість мов світу. У багатьох державах за межами України встановлено пам'ятники Шевченка. На честь поета названі парки, виші, бульвари, театри і вулиці.

Підготував Байло Анатолій, учень групи №5

„Живи, Кобзарє, в пам'яті людській”

Під такою назвою в „Острозькому ВПУ” проводився І етап обласного огляду-конкурсу читців-декламаторів та юних поетів, присвячений 199-й річниці від Дня народження великого Кобзаря. До участі у конкурсі були запрошені учні училища.

Метою конкурсу є популяризація творів Т.Г. Шевченка, сучасних авторів та сприяння формуванню високої духовності молодого покоління. Конкурсанти готували

програму: один твір Т.Г. Шевченка, другий твір сучасних авторів. У програмі виступів читців - декламаторів прозвучала поезія та уривки з творів Т.Г. Шевченка, Л. Костенко, О. Ундіра, О. Забушка та авторські вірші у виконанні Жовтонюк Валерії, Іванової Марії.

Загалом в училищі було представлено до уваги глядачів 44 твори. Членами журі були оцінені та визначені призові місця. Третє призове місце розділили між собою Михалевська Ірина (група №18), Кравчук Ірина (група №15) та Пуц Валерій (група №14). Друге місце – Яремчук Євген (група

№5) та Жовтанюк Валерія (група №15), а призове місце посіла учениця групи №4 Добровольська Юлія, яка 14 березня 2013 року представлятиме училище в обласному огляді-конкурсі „Живи, Кобзарє, в пам'яті людській”.

С.А. Давидчук

З Шевченком у серці.

Духовна спадщина нашого національного пророка і великого генія залишається для нас і тепер невичерпним джерелом насаги. Олесь Гончар писав такі рядки про геніального Кобзаря „ Не відділившись від рідного краю, Великий поет далеко поза Україну розкинув могутні, повні квіткових пахоців віти свого генія. Великий Шевченко тим, що він поет української нації, але ще сильніше тим, що він поет народний”. На Слово Шевченко покладає великі надії, вірить, що його слово спроможне уберегти націю від моральної деградації.

Кожна дитина звертається до творів Шевченка протягом усього шкільного життя. А в день народження біля пам'ятників поету по всій Україні згадують, читають і перечитують твори Тараса, в яких читачам подобаються характерність образів і те, що він вкладає в кожен рядок.

Знову і знову з препетом в душі перечитують люди „Кобзар”.

А чи можна поезію Шевченка читати якось інакше.

Стратій Л., учень групи №5

А чи знаєте ви, що

Прізвище Шевченко одне з найпоширеніших не лише в Україні, а й у світі. Тарас Григорович ніколи не був одружений, не мав він і дітей. Тому всі наступні кровні родичі Шевченка походять від його рідних братів та сестер. Скажімо, Ольга Шарапова, директорка єдиного в світі Музею „Кобзаря” є правнучкою Тараса Шевченка по братові Микиті. А в Єсентуках у Росії проживає ще один праправнук Тараса Григоровича – В’ячеслав. Це син Григорія Шевченка, батьком якого також був Микита. Григорій Микитович розповідав, що його батько до самої смерті дбав про могилу свого брата, а дітям заповідав зберігати пам’ять про видатного родича.

Загалом, нині важко полічити усіх родичів Кобзаря. Адже є різні гілки. Від сестри Катерини походить великий рід Красицьких. Так, нащадками Тараса є відомий художник та громадський діяч Валерій Красицький, а також письменник Дмитро Красицький. А по брату Йосипу нащадком Тараса є Микола Павлович Лисенко, автор великого родоводу Шевченків, вивчати який він почав 20 років тому (видання побачило світ торік восени).

Прямі родичі залишилися ще від однієї сестри Тараса – Ярини. Багато представників цієї лінії проживають у селі Шевченковому, що на Черкащині, а також на Рівненщині та Київщині. Далекі родичі Шевченка живуть у Росії, Прибалтиці і Казахстані. Час від часу вони зустрічаються, спілкуються. Останній великий з’їзд Шевченків відбувся у Каневі 1995 року.

А скільки однофамільців є у Шевченка? Сьогодні у Клубі відомих Шевченків зареєстровано 1116 осіб. Разом з тим Шевченко - не лише найвідоміше, а й одне з найпоширеніших українських прізвищ. Лише в Києві живуть кілька тисяч Шевченків. Один із них – юрист Ігор Шевченко, засновник Шевченко - клубу.

Членом цього незвичайного товариства може стати будь-хто за двох умов: відповідне прізвище та активна громадянська позиція. Шевченки запевняють: тішитися чужою славою – справа не складна, варто й самим прагнути здобутків, якими б могла пишатися Україна. У найближчих планах одноклубників – святкові заходи з нагоди річниці народження Кобзаря та благодійні акції. Адже організатори переконані, що носити прізвище геніального поета – не лише приємно, а й відповідально.

Підготувала Пізнюр Г.П.

А ми - найкращі

Вас вітає група № 4. Ми навчаємось ось уже другий рік у "Острозькому ВПУ" за професією "Кравець. Закрійник".. Нещодавно ми повернулися із виробничої практики. Там проявляли набуті нами знання в училищі, а також дізнались багато нового. 21 лютого ми пройшли поетапну

атестацію. Багато хто отримав четвертий розряд. Нажаль, після цього група скоротилась вдвоє. Половина учнів нашої групи випустились, отримавши кваліфікацію "Кравець". Бажаємо їм удачі у майбутньому: комусь у виборі професії, комусь у здобутті вищої освіти. Тепер у нашому колективі навчається тринадцять дівчат і ще один хлопець, який прийшов до нас навчатись на "Закрійника". Досить нерівне співвідношення. Усі дівчата у нас, безперечно, красуні. Група у нас дуже дружня, хоч як і у всіх колективах бувають непорозуміння, але ми завжди знаходимо вихід із цих ситуацій. Професія кравця досить творча і потрібна у суспільстві. Вона є однією із найдавніших професій і водночас залишається популярною і сучасною у наш час. Із самих давніх-давен і до наших днів одяг є невід'ємним атрибутом життя людини. Працівники швейної галузі

являються творчими особистостями, пошивають одяг і створюють моду завдяки своїй уяві і ідеям. У нас теж не обійшлося без творчих особистостей. Ви не раз могли споглядати за діамантом нашого колективу Добровольською Юлією. Ця красива і весела дівчина являється основним стержнем групи - староста. Безліч разів вона була окрасою сцени у ролі ведучої вечорів, зачаровувала своїм голосом. виконуючи пісні, смішила нас гуморесками. Також є „поет-початківець” - Іванова Марія. А Нікітчук Анастасія вправно володіє пензлем. Є у нас і учасник танцювального колективу – Бабак Світлана.

На дворі ще панує зима, але на календарі у нас уже перший місяць весни - Березень. Восьмого Березня відзначається "Міжнародний жіночий день". У це чудове і сповнене ніжністю свято ми раді привітати наших майстрів виробничого навчання Ліщук Людмилу Миколаївну та Попович Мирославу Вікторівну, і куратора Фідик Оксану Василівну та усіх жінок училища і присвятити їм ці теплі слова:

У цей прекрасний березневий день,
Життя хай квітне, як вишневий сад.
І кожен день усміхнено радіє,
А доля хай дарує зорепад -
Здоров'я, щастя, успіхів, надії.
Бажаємо здоров'я, сонця у зенітті.
Нехай у серці розквітає літо.
І соняхом квітує золотим.

З повагою учні групи № 4

Чарівне свято 8 березня. У цей день вся країна вклоняється жінці: жінці - матері, жінці - коханій, жінці - бабусі, жінці - колезі, жінці - вчительці, і нарешті просто жінці. В цей день її вшановують всі навколишні. І в „Острозькому ВПУ” пройшов вечір „Вшануймо жінку”, який приготували учні 1 – 2 блоку гуртожитку під керівництвом вихователя Юрчук В. В. Вели вечір Кмець Андрій, Мальчук Таїсія, Корнійчук Іван та Квасюк Віка. З вітальним словом виступив директор училища Ю. І.

aiia

Юдін. Окрасою вечора стали пісні у виконанні вокального ансамблю під керівництвом Подчерук З. М. Та солістів Мальчук Т., Добровольської Ю., та Бондарук Марини, веселі запальні танці у виконанні танцювального ансамблю „Родина” під керівництвом Венгерцеь О. О. Зі сцени лунали слова щирих привітань для всіх жінок, які працюють у навчальному закладі, хороші слова про мам, коханих, подруг, а до привітань – ще й подарунок – квітку оригамі отримали жінки, що її зробили учні власними руками. Веселе і гарне вийшло свято. І побажання добра і щастя кожна жінка з гарним настроєм понесла у свій дім.

Юрчук В. В., вихователь гуртожитку

Колектив ДПТНЗ „ Острозьке ВПУ”
сердечно вітає із ювілейною датою
55 – річчям від Дня народження
вчителя історії та географії
Микитюк Людмилу Павлівну, який
вона відзначила 11 березня.

Шановна Людмилу Павлівно!

Від усього серця бажаємо Вам
доброго здоров'я, сімейного тепла та
затишку, терпіння, оптимізму, сили
та наснаги. Нехай завжди Вас
обминають біди та горе і кожен день
нехай буде щасливим. Щоб серце Ваше зігрівало тепло, а в душі панувало добро.

За роком рік життя невинно лине,
Дарує весен веселковий час.
У цю прекрасну, світлу днину
Вітання щирі ви прийміть від нас.
Хай доля шле добро і щастя,
Міцне здоров'я, море благ земних
А щедрі дні, мов рушники квітчасті,
Нехай ще довго стеляться до ніг.
Бажаємо пісень, що лиш весна співає,
І музики, що награвать ліси,
І квітів тих, що розквітають,
І повні пригорці любові і краси!

Координатор – Пізніур Г.П.

Редактор – Шупер Л.П.

Набір – Гульчук В., Жданов П.

Кореспонденти: Пізніур Г.П., Кожневська Л. М., Байло А., Давидчук С.А., Стратій Л., Юрчук В. В.
